Dosarele făcute lui Georgescu și Șoșoacă sunt teste de discernământ

Doi lideri importanți ai opoziției riscă pedepse foarte mari cu închisoarea pentru delicte de opinie. Pentru a se acoperi acest fapt grav, dosarele au fost completate cu acuze aberante de altă natură. Trucul e menit să inducă ideea unui spectator superficial sau din străinătate că sunt dosare mult mai grele, bazate și pe altceva decât pe vorbe. Astfel încât să creioneze portretul unor extremiști, periculoși pentru societate, capabili să treacă de la vorbe la fapte violente, ceea ce ar justifica oprirea lor, eliminarea din competiția politică și chiar încarcerarea.

Vorbele au fost spuse aievea de cei doi, e singura parte „solidă" a dosarelor, din perspectiva strict formală a legilor. Dar sunt doar vorbe. Ele sunt problematice doar pentru că există un set de legi abuzive, care contravin garanțiilor date de Constituție liberei exprimări. Existența acelor legi în sine e ceva mult mai grav decât vorbele celor doi, pe care încearcă să le pedepsească procurorii.

În America, luată ca etalon în aproape orice alt subiect, vorbele în cauză nu ar fi pedepsite. Deci dosarul s-ar evapora înainte să mai topească niște tomuri de maculatură și să mai consume energia unor slujbași ai statului. În schimb, în Rusia, cu care suntem speriați zilnic, ar putea fi pedepsite cu duritatea cerută de acuzatori. Deci alegerea e destul de simplă și paradoxală: cei care susțin pedepsirea opiniilor care nu le plac vor „o tiranie ca în Rusia", în timp ce adevărații toleranți și pro-occidentali sunt cei care vor eliminarea legilor cenzurii și o relaxare generală în privința vorbelor.

Pe internet și în media există și fenomenul „postacilor" sau trompetelor acoperite. Care lansează și repetă mesaje eficiente în sprijinul acțiunilor de forță, dictatoriale. La fel se întâmpla și pe vremea când erau la modă dosarele de corupție, făcute de binomul DNA-SRI, care folosea atât „culoare" din justiție, dar și acoperiții din presă și din „societatea civilă". Împreună produceau un efect sinergic: unii creau isteria „anticorupției" împotriva „borfașilor" (reali, de cele mai multe ori, dar aleși selectiv), alții primeau stenograme „pe surse" și participau la linșajul mediatic mult înaintea judecății.

La fel și acum, există un contingent de persoane „de bine" care cer „să se ia măsuri", aplaudă că se iau măsuri, le susțin cu atacuri la persoană, atacuri la întregi clase de votanți. Cum nu poți deosebi postacii plătiți de cei care, din proprie inițiativă, repetă același gen de mesaje, am să mă refer la mesaje în sine, presupunând buna credință a emițătorilor. (La urma urmei, n-are mare importanță dacă o idee e enunțată de un ofițer sau de un civil, cum n-avea dacă e generată de un mogul TV, de Soroș sau de un om de pe stradă. Mă rog, ar conta doar prin volumul răspândirii, prin folosirea de boți, platforme cu audiență.)

Un prim set de obiecții se referă la atacuri la persoană. Te bucuri că e pedepsit un politician pentru că politicienii în general sunt antipatici și nu sunt decât personaje de televizor pentru tine. Eventual, te distrează orice li s-ar putea întâmpla rău. Și aici atacurile la persoană merg ca unse. Șoșoacă e mahalagioaică, urlă, e penibilă, grasă, agresivă. Georgescu e diliu (zic unii), demagog, spune povești aberante, vine din mediul securisto-globalist masonic… Nici n-ar trebui să explic de ce justiția n-ar trebui să aibă nicio problemă cu excentricii și nu poate judeca pe motive de antipatie sau simpatie. Iar pe nebuni nici nu-i poate judeca, deci argumentul că sunt nebuni și nu

trebuie dialogat cu ei cade tocmai prin existența proceselor. E clar că nu poți să crezi sincer în nebunia și vinovăția lor simultan.

Aici apare și un contrast între personalitățile celor doi. Dacă pretinzi că Șoșoacă trebuie epurată din spațiul public de Procuratură pentru a apăra decența generală, ai în Georgescu opusul ei. Pe mine nu mă convinge retorica lui, dar am recunoscut mereu că e unul din cei mai civilizați și calmi politicieni. E inimaginabil în ipostaze violente sau vulgare. Oricum nu era treaba procurorilor să curețe ecranele pe criterii de stil și politețe. Dar nici măcar acest argument nu stă în picioare. E ca și cum ai vrea să fie băgat la pușcărie vecinul care dă cu bormașina, pentru un furt pe care nu l-a comis.

O variantă a acestui tip de mesaj e cel care vede în procese o oportunitate de viitor. Ceva de tipul: „eu sunt un patriot suveranist și consider că Șoșoacă sau Georgescu blocau acest culoar, îl discreditau." Pe motivul ăsta, unii se bucură că scăpăm de ei, ca să poată să apară niște naționaliști serioși în locul lor. Și acest argument pică testul discernământului. Pentru că nu există nicio garanție că în locul lor vor apărea oameni mai competenți, mai de soi, mai decenți, mai sinceri, mai frumoși șamd. Dimpotrivă, e mult mai probabil că vor rămâne alții mai șterși, mai puțin curajoși, mai dispuși la compromis, mai amatori de blaturi. (Nu discutăm acum dacă și cei doi au fost susținuți de măcar o parte a sistemului prin mediatizare sau chiar reclamă negativă. Îi luăm ca atare.) Nimic nu ne încredințează că vin alții mai buni din urmă, ci doar că se va restrânge câmpul lucrurilor posibile de spus.

Forma și mai vulgară a mesajului e partizanatul pur, fără ocol. E arestată Șoșoacă, va câștiga AUR, că nu se mai scindează voturile. Sau fără Georgescu, câștigă PSD, USR, Simion, oricine îți imaginezi. Iarăși pică testul cine gândește așa. E cel mai anti-democratic tip de raționament și totuși se găsește pe scară largă. În cazul ăsta, faptele devin total irelevante, la fel și preocuparea pentru „extremism". E clar că ești de acord să se procedeze la fel și cu lideri PSD, USR, PNL, după aversiune și calcule. Sau vei vrea asta mai târziu, în compensație.

Esența problemei e dacă ești pentru libertatea de exprimare sau împotrivă. (Nu voi folosi etichete pentru ce tip de regim autoritar corespunde celei de-a doua opțiuni.) Unii zic: mdaa, sunt pentru libertate și democrație, dar nici chiar așa. X și Y trebuie excluși pentru că sar calul. Sau cutare și cutare ideologie trebuie persecutată pentru că reprezintă un pericol potențial. E aceeași problemă a pantei alunecoase, ca la punctul anterior. În realitate, nu ai un criteriu, ci o listă de preferințe. Ești OK să fie săltați unii de la AUR sau SOS, ai putea fi de acord și cu PSD sau USR.

Dacă ești de acord cu întemnițarea cuiva care a vorbit de Zelea Codreanu sau Antonescu, că ofensau o minoritate, n-ai un argument real de ce n-ar fi interzis Ștefan cel Mare, care poate îl va ofensa pe Mohammad Murad de la AUR. Nu spune nimeni de ce crimele de război ar trebui să se refere doar la 80 de ani în urmă, nu și la cinci secole, ca să-l includă pe Vlad Țepeș. Nu vei avea niciun argument de ce n-ar trebui separați copiii de părinții „homofobi" și „habotnici", care se opun predării drepturilor persoanelor trans în grădinițe. Și aceia vor fi văzuți ca un impediment pentru o societate „civilizată", doar că într-o etapă mai târzie a aceluiași drum.

Așteptarea că după ce sunt scoși de pe scenă „extremiștii", poziția naționalistă va fi apărată mult mai decent de „moderați" e la fel de naivă. De fapt, miza acestor dosare e scoaterea în afara acceptabilului a naționalismului de orice fel, a oricărei referințe la trecutul istoric, care va fi mereu „controversat". E impunerea cu forța a programului globalist și de înlocuire etnică prin eliminarea preventivă a opoziției populare. Se dorește transformarea celor doi în exemple foarte sonore, de care să fi auzit toată lumea, care să bage frica în oase tuturor și să instituie obișnuința auto-cenzurii.

Cadrul pseudo-democratic rezultat e unul limitat la gândirea „progresistă", fără trecut. Poate se va mai permite funcționarea partidelor de opoziție, dar după o asemenea operațiune de castrare demonstrativă, va fi ca și cum s-ar impune prin lege că nu ai voi să alegi decât între PNL, PSD,

USR și UDMR. Dacă nu înțelegi că e un pericol sistemic, care ne privește pe toți, ai picat demult testul. Mai ales dacă persiști în a diviza, după preferințe opoziția și puterea, calculând avantaje pentru grupusculul propriu. Astfel de avantaje nu vor exista, odată ce se impune ca ilegal un mod de gândire și chiar de simțire, prin incriminarea patriotismului ca „discurs al urii”.

Indiferent dacă măsura nu e luată de guvern, ci de organe de anchetă penală, nu vor rămâne inocenți în arcul guvernamental, care acceptă ca astfel să acapareze și să păstreze puterea. Alegând un partid mai „moderat” anti-democratic, nu te speli pe mâini. (De exemplu, zicând: eu nu sunt cu extrema liberticidă USR, sunt doar cu PSD, pentru pensii sau alocații.) Nu. De fapt, faci o alegere clară și conștientă împotriva democrației și libertății, susținându-i să își elimine competitorii pe care nu îi pot combate cu argumente.

teoria conspirației

Așa cum am spus, dosarele au în mod similar acest sendviș de vorbe spuse aievea și acuze delirante de fapte care nu s-au petrecut. Partea legată de fapte – lovitură de stat, sechestrare de persoane – e diversiunea. Miza e exemplul făcut din condamnarea pentru anumite opinii și pentru un anume mod de gândire. De aceea, e contra-productivă concentrarea pe elementele fantasmagorice din dosare. Dar sunt nevoit să mă refer și la ele pentru a-mi susține concluzia că sunt aiureli adăugate peste delictele de opinie.

Aici trebuie făcută o paranteză, legată de practica mai largă a unor dosare făcute „la două capete”. Am ajuns mai demult la impresia că unele dosare făcute unor politicieni – vedetă de către DNA aveau o șubrezenie calculată. Adică erau făcute de așa natură, încât să poată fi închise sau clasate prin negocieri subterane, dacă respectivul răspundea la comenzi. Am presupus că aveau și rolul de a ține în șah niște guvernanți, care deveneau maleabili și controlabili în anii cât dura tracasarea judiciară. Forma accelerată de convingere era judecata în stare de arest.

Am luat ca etalon dosarele lui Adrian Năstase, unul din cei mai corupți politicieni, judecat nu pentru marile pagube din privatizările Petrom, Sidex, din contractele Bechtel sau Roșia Montană. Ci pentru fleacuri cu termopane, bibelouri din China și concursul de inginerie „Trofeul calității”, răsplătit cu foloase publicitare indirecte. Nu e departe nici Dragnea, cu dosarul despre secretarele plătite cu salariul minim de o agenție, puse să facă altceva în timpul programului. Genul de bazaconii, care se pot închide oricând, în care costă mai mult salariile magistraților decât prejudiciul. Am zis că „organele” n-au voie să se ocupe de spețele care implică multinaționale protejate de ambasade. De unde clasarea dosarelor tip Bechtel, Microsoft, Oracle, EADS sau pedepsirea absurdă doar a părții românești, adică a decidenților corupți, dar nu și a străinilor corupători și beneficiari ai câștigurilor din contracte.

Dar mereu am presupus că trebuie să fie o schemă mai elaborată în spate. De unde teoria cu dosarele „la două capete”, cu aspecte rizibile puse intenționat nu din incompetență. Citind rechizitoriile recente și motivări ale Curții Constituționale, încep să am îndoieli că sunt capabili de stratageme așa complexe. Și încep să mă tem că școlile înalte produc și ele profesioniști fără simțul măsurii și al logicii, capabili să lanseze acuze puerile cu toată seriozitate.

În fine, păstrez deschise pistele unor aranjamente de culise, dat fiind că puterea actuală se erodează în ritm de galop și „statul paralel” trebuie să aibă un plan B. Caz în care n-aș exclude variantele în care Georgescu ar fi recuperat după o luptă dârză cu statul ticăloșit, ca salvator de pe banca de rezerve a acuzaților. Variantă în care acuzele grave sunt respinse, iar interviurile sunt pedepsite cu o amendă sau maxim pedeapsă cu suspendare. Dar nu exclud nici ipoteza deja pomenită, că e transformat într-un exemplu terifiant, iar „suveranismul” e lăsat băiatului de prăvălie Simion.

În ce o privește pe Șoșoacă, nu cred că va fi iertată pentru virulența spuselor și indirect pentru că a fost singura dintre politicieni, care s-a referit fără ocol la genocidul din Gaza. În cazul ei, pasul intermediar al ridicării imunității euro-parlamentare va fi o formalitate. Europenii spălați pe creier împotriva „extremismului” altora vor aproba cu largă majoritate măsura. Ceea ce indică o problemă a acestui mecanism în sine.

Imunitatea parlamentară e o idee antică, a cărei origini stă în tradiția romană a tribunilor poporului. Ea nu există ca politicienii să aibă drepturi în plus față de alți cetățeni, cum greșit se crede. Ci ca acei politicieni să fie feriți de abuzurile altor politicieni și să poată astfel să reprezinte mai bine, fără teamă, poporul. O imunitate pe care ți-o retrag colegii, pentru că nu le place ce zici, contrazice însuși principiul generos al existenței ei. E ca și cum ai putea fi condamnat prin decretul regelul sau președintelui. Unirea mai multor partide contra unora „intolerabile” e dovada unei boli a democrației, nu a funcționării democratice a votului. E similar cu situația în care acele partide ar vota ca un altul să nu aibă voie să se înscrie în cursă contra lor. E un caz evident de conflict de interese.

diversiunea 1: răpirea musafirilor

Dar să mă refer, în fine, și la acuzele diversioniste alipite crimelor de gândire. În cazul Dianei Șoșoacă a fost reîncălzită ciorba scandalului cu ziariștii de la Rai. Incidentul absolut minor și irelevant apare până și în motivația dată de CCR în octombrie 2024 pentru scoaterea ei de pe buletinul de vot. Deși nicio sentință penală nu exista împotriva ei la acea dată, cum încă nu există nici acum.

De fapt, speța în cauză s-a judecat demult, a fost și între motivele declanșatoare ale divorțului. (Ea susține că soțul, Silvestru Șoșoacă, n-a rezistat presiunii că ar putea ajunge la pușcărie pentru ultraj și a început să o atace public, ca să scape.) Deci la data respectivă, el și nu ea era judecat.

Toată tărășenia a fost un fleac. O ziaristă italiană de la Rai, Lucia Goracci, însoțită de un cameraman turc, a venit la biroul de avocat pentru un interviu. Era genul de interviu destinat unui linșaj mediatic împotriva politicienilor „anti-vax” din Europa. Deci italianca era mai mult propagandistă în misiune, decât ziaristă. Nu știm ce au discutat și cum a degenerat totul de la o conversație amiabilă cu musafiri străini, la ceartă în toată regula. Pentru că „ziariștii” n-au arătat caseta brută și nici nu-i totul filmat. Dar putem bănui că soții Șoșoacă au realizat capcana, au devenit iritați de întrebările tendențioase (ei zic și de încercarea musafirilor de a le cotrobăi prin birou pentru alte cadre denigratoare).

Avem doar filmarea, cu telefonul, cunoscută, după ce deja sosise poliția în apartament, chemată, am impresia, chiar de soții Șoșoacă. Înfruntarea devine bizară: Diana strigă să iasă afară din casa ei reporterița, italianca strigă că sunt sechestrați și cameramanul nu poate ieși sau ceva. La un moment dat senatoarea strigă panicată la propriul soț: „Silvestru, încetează!”. Moment în care se deduce că soțul se îmbrâncea cu polițistul și ea realiza că ar putea fi ceva grav.

La drept vorbind, e genul de incident penibil, pentru care e în închisoare și Stegarul Dac. O confruntare mai încinsă cu un polițist, care îți blochează drumul și inculpatul îl împinge. De unde acuza de ultraj. O prostie exagerată. Polițistul nu e bătut, nu e pălmuit, n-are urme de violență. Ce mare lucru se putea petrece în acel hol de un metru, cu vreo 5-6 persoane înghesuite, care se certau!? În tot cazul, acuzat era soțul, nu soția. Silvestru Șoșoacă a fost condamnat la plata unei amenzi penale, echivalentă cu 100 de lei pentru fiecare zi dintr-o pedeapsă de 6 luni cu suspendare.

Deci cazul a fost deja cercetat și rezolvat demult. Acum e redeschis și Diana Șoșoacă e acuzată de sechestrare de persoane. Acuza n-are nicio noimă, pentru că n-are nicio logică să ții închiși la

tine în casă niște ziariști străini, veniți să te intervieveze. Ca să faci ce cu ei și pentru cât timp!? Ea spune că doar a ținut ușa închisă până a sosit poliția, chemată să o apere de ei. Mă rog, o prostie fără fundament.

Iovitura de stat de la Ciolpani

Dosarul lui Călin Georgescu e mult mai stufos, dar la fel de penibil. Am citit integral și comentat pe larg rechizitoriul făcut de procurorul Marius Iacob în vară. Acela se referea exclusiv la delictele de opinie, fiind fără ocol un act de poliție politică. Avea 52 de pagini. Rechizitoriul din septembrie are 320 de pagini și completează acuzele cu noi elucubrații despre tentativa de lovitură de stat, pe care ar fi pregătit-o cu 21 de mercenari ai lui Horațiu Potra și Eugen Sechila, (acuzat de simpatie pentru altă legiune decât cea franceză). Nu l-am putut găsi în forma integrală, dar nici nu am de gând să mai citesc atâta maculatură delirantă. Îmi sunt suficiente pasajele preluate de presa sistemului ca argumentele cele mai „solide”.

E o însăilare penibilă, care spune în esență că politicianul cel mai popular al acelui moment avea nevoie să dea o lovitură de stat, când ar fi câștigat lejer alegerile anulate. Sau redisputarea lor. Cei care le-au anulat știu foarte bine că așa stau lucrurile, altfel nu le-ar fi anulat.

Piesa de rezistență e o întâlnire „conspirativă” la Ciolpani, la o cafenea, între Georgescu și Horațiu Potra. (Arestat azi în Dubai.) Sunt acolo amănunte de tot râsul, formulate cu maximă seriozitate. Li se impută faptul că doi adulți liberi și necondamnați (nici măcar dați în judecată la data respectivă) s-au întâlnit **„într-un cadru privat”**, ca o dovadă că aveau ceva de ascuns. Culmea acuzării e că s-au oprit din vorbit când a intrat chelnerița și au refuzat să le toarne ea ceaiul. Nu glumesc, acuza că au preferat să-și toarne singuri ceaiul apare „la dosar”:

> *„În momentul în care martora D.A. a intrat în încăpere, discuțiile au fost întrerupte brusc, ceea ce indică o preocupare de a ascunde conținutul conversației. Refuzul lui Georgescu Călin de a permite turnarea ceaiului sau intervenția gazdei în orice fel arată nu doar faptul că întâlnirea avea un caracter confidențial, iar orice prezență neautorizată putea fi considerată un risc, ci și caracterul apăsător al atmosferei și starea de surescitare vădită a inculpatului Georgescu Călin (..).”*

Exact. Oraganele statului iau salarii dolofane și vor primi pensii speciale premature să scrie genul ăsta de literatură polițistă, în baza căreia cer zeci de ani de închisoare. Pare că trăim într-un univers inventat de inteligența artificială. Dar ditamai ziarul Libertatea titrează asta chiar ca titlu:

> *Călin Georgescu a refuzat să i se toarne ceai, într-o discuție privată cu Horațiu Potra. „A făcut un semn cu mâna”, scriu procurorii în rechizitoriu*

Titlul se repetă și în ziarul Adevărul, tot ca faptul cel mai frapant din dosar:

> *„A refuzat turnarea ceaiului”: Reacția lui Călin Georgescu la întâlnirea conspirativă cu Potra și Sechila*

Pff… tare dosarul, tare justiția, strașnică și presa!

Tot din pasajele pasate presei reiese și că procurorii n-au o înregistrare de filaj cu întâlnirea, că ar fi dat stenograme, ca pe vremuri. Au dedus conținutul discuțiilor din presupuneri și mărturii ale unui mercenar și ale patroanei localului, nelăsată să toarne ceaiul (care s-a răzbunat turnând la anchetatori). Deci, în cazul respectiv n-au nici măcar vorbele lui Georgescu, au vorbe despre alte vorbe.

Un candidat la președinție e dator să se întâlnească cu toate categoriile de oameni: ciobani, paznici, profesori, croitori, contabili… Trebuie să poată vorbi și cu analfabeți și cu academicieni. Poate unii zic enormități, promit să răstoarne guvernul a doua zi. Și candidatul nu-i contrazice. E asta o dovadă că a conspirat alături de ei!?

Opinia publică e impresionată că gealații lui Potra aveau arme. Mare brânză, dacă erau pictori, ar fi avut pensule. Înțeleg că activitatea de mercenariat se derulează legal, cum e și cea a firmelor de pază. Georgescu îi angajase ca paznici sau erau voluntari. Arme aveau ei, nu el. Partea cu bani, mașini și case puse la dispoziție gratis sau contra cost e altă mâncare de pește. Se poate cerceta separat – cu aceeași măsură cu care sunt cercetați și alți politicieni. Dar e aglomerată la pachet cu „lovitura de stat".

Mi-am pus întrebarea: dacă au decis să dea lovitura de stat, de ce n-au dat-o!? Că nematerializarea conspirației cam infirmă seriozitatea planului. Suntem împinși să credem că Georgescu, popular maxim în sondaje, află că nu se mai țin alegeri și decide să transforme un miting pașnic într-unul violent cu cei 21 de periculoși. Lucru total contra-productiv. Mitingurile sunt deraiate tocmai de infiltrarea unor huligani din galerii, care creează incidente. Cum s-a întâmplat atunci în centrul vechi, la un sediu al BEC, cred. A fost singurul miting cu incidente al georgiștilor și cam ultimul, pentru că așa s-a stins valul protestatar. (La fel s-au încheiat și protestele „diasporei" după incidentele din 10 august – fără să fie cineva anchetat pentru tentative…)

Dar cum zicea JD Vance: ce fel de stat e ăla care e amenințat de libera exprimare sau de 21 de băieți!? Ce îți poți imagina că puteau face acei 21 înarmați cu arme cu bile și cuțite sau chiar arme reale!? Nu mai are țara jandarmerie, armată? de atât e nevoie să schimbi „ordinea constituțională"!? După știința mea nici nu e ilegal să ai arme albe (cuțite, toporiști) prin gospodărie. N-ai voie la adunări publice, în transportul în comun, instituții. E neclar dacă e o infracțiune să le ai în automobilul particular. (Nu umblu cu așa ceva, dar am impresia că legea nu acoperă situația respectivă.) Au fost opriți în drum spre miting. Dar mitingul era la 50 de km…. Poate dădeau pe acasă sau parcau la 1 km de miting și lăsau armele în mașină.

Acuzele sunt atât de bizare, că în rechizitoriu apare și un comentariu la un editorial scris de fostul procuror Marian Nazat, devenit simpatizant al lui Georgescu. Procurorii îi reproșează următoarele:

> *„Abordarea pamfletară și stilul literar substituie analiza juridică riguroasă extrem de necesară… Minimalizarea faptelor deosebit de grave… Autorul adoptă un ton ironic și reductiv față de acuzații, sugerând că ar fi exagerate, absurde sau rupte de realitate."*

Din nou: ce e asta!? Dacă un fost procuror scrie în presă, poate să scrie și ficțiune. Nu poți să-i reproșezi că nu scrie cu argumente juridice sau prea ironic. E ca și cum l-ai acuza pe Cristian Tudor Popescu că scrie editoriale fără argumente inginerești sau fără elemente SF, deși e cunoscut ca scriitor de așa ceva și inginer la bază.

Din același registru apare menționată și o judecătoare (nu din cele care ar fi judecat dosarul lui). Trecem de la ceai la cafea:

> *„Martora a mai precizat că, în data de 14 februarie 2025, s-a întâlnit cu judecătoarea Stoicescu Adriana la o cafenea, pentru o discuţie amicală, iar printre subiectele abordate au fost şi candidatura lui Georgescu Călin şi anularea alegerilor prezidenţiale. În cadrul acestei discuţii, martorei i s-a comunicat faptul că, în urmă cu câţiva ani, Georgescu Călin i-a făcut propunerea de a intra în politică, dar judecătoarea Stoicescu Adriana a refuzat-o."*

Dacă era ceva mai de soi în cele 320 de pagini, presupun că presa oficioasă le-ar fi pus în titluri. Dar poți să presupui că partea legată de conspirații și lovituri de stat cam așa se prezintă. Apă de ploaie, turnată pe lângă marea temă a judecării unor opozanți pentru delicte de opinie.

SEPTEMBER 24TH, 2025
MAI MULTE DESPRE: POLITICA • CALIN GEORGESCU • DIANA SOSOACA • JUSTITIE • LIBERTATEA DE EXPRIMARE

#război | **#pandemie** | **#economie** | **#globalism** | **#Spengler** | **#presa** | **#demografie** | **#comunism** | **#marea resetare** | **#nationalism** | **#cărți** | **#transumanism** | **#filme documentare** | **#politică** | **#geopolitică** | **#spiritualitate** | **#muzica** | **contact**